

**עמ"י 56172/02/17 - העוררת בעמ"י 56172-02-17, המשיבה בעמ"י
56542-02-17, מדינת ישראל נגד המשיב בעמ"י 56172-02-17, העוררת
בעמ"י 56542-02-17, תום ניסני**

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"י 56172-02-17 מדינת ישראל נ' ניסני
עמ"י 56542-02-17 ניסני נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
העוררת בעמ"י 56172-02-17 מדינת ישראל
המשיבה בעמ"י 56542-02-17
נגד
המשיב בעמ"י 56172-02-17 תום ניסני
העוררת בעמ"י 56542-02-17

בשם העוררת - רפ"ק שלמה בן אבו

בשם המשיב - עו"ד אביחי חג'בי

החלטה

1. בפניי שני עררים שהוגשו על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת מ' בנקי) בתיק מ"י 54279-02-17 מיום 26.2.17. המדינה הגישה ערר על החלטת בית המשפט קמא שלא להיעתר לבקשתה להרחיק את המשיב מהר הבית לתקופה של 15 ימים (עמ"י 56172-02-17). המשיב הגיש ערר על החלטת בית המשפט קמא לפיה נקבע כי חומר החקירה מקים חשד סביר מסוים לטענה של השמדת ראיות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו בתחנת המשטרה וכן בעניין העלבת עובד ציבור, וכן על החלק בהחלטה הקובע כי נלמדת מסוכנות המשיב מן המיוחס לו.

2. לטענת המדינה טעה בית המשפט קמא כאשר קבע כי אין חשד סביר לעניין התנהגות העלולה להפר את שלום הציבור וזאת לאור העובדה כי המשיב הגיע להר הבית כאשר הוא מחזיק מבעוד מועד מפה של בית המקדש אשר מצידה השני ישנה תפילת בית המקדש, שיר המעלות ועוד מספר תפילות. נטען כי היה בכוונת המשיב להוציא את המפה בשטח הר הבית ובכך לייצר פרובוקציה, כשם שעשה בעבר בהר הבית. עוד נטען בהקשר זה כי המשיב לא נשמע להוראות השוטרים במקום בדבר הנתיב שנדרש ללכת בו בהר הבית. בהקשר זה הוצג בפניי נוהל ביקור יהודים בהר הבית האוסר על כל פעילות הפגנתית או מחאתית בשטח הר הבית לרבות הכנסת שלטים, דגלים, או חפצים אחרים המשמשים לפעילות הפגנתית או מחאתית. עוד נאסר בנוהל פעילות דתית או פולחנית בעלת סממנים חיצוניים גלויים כגון תפילה או אמירת פסוקים, והכל לשם מניעת פעילות העלולה להביא להפרת הסדר הציבורי.

3. לטענת המשיב שגה בית המשפט קמא שעה שקבע כי קיים חשד סביר מסוים לביצוע עבירות של השמדת ראיה, הפרעה לשוטר בתחנת המשטרה והעלבת עובד ציבור וכן בקביעה כי קיימת מסוכנות לאור האמור.

4. ביחס לעתירת המדינה בדבר הרחקתו של המשיב מהר הבית הפנה ב"כ המשיב למספר החלטות של בית משפט זה ובהן בתיק עמ"י 14677-02-11 **מדינת ישראל נ' בנינגה** (16.2.11) ובתיק עמ"י 36283-09-13 **פלוני (קטין) נ' מדינת ישראל** (17.9.13) ובתיקים 2748,2756-12-16 **פלוני (קטינים) נ' מדינת ישראל** (2.12.16) וכן להחלטה בתיק עמ"י 23834-04-13 **מדינת ישראל נ' ראס** (24.4.13).

5. באשר לערר המדינה, מצאתי שיש בה ממש. בכל פסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המשיב לא נדונו הגבלות שעסקו בהתנהגות העלולה ליצור מהומות בהר הבית, ובמרביתן נדונה שאלת הזכות להפגין והסמכות להגבילה. בית המשפט העליון התייחס בתיק בש"פ 2712/96 **הרשקוביץ ואח' נ' מדינת ישראל** (25.4.96) לרגישות הגבוהה ביותר ולפוטנציאל הסיכון הטמון בהר הבית המחייבים רגישות אשר בית המשפט העליון עמד עליה בשורה ארוכה של פסקי דין. בית המשפט העליון עמד על כך כי הגבלת תנועה של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום צריכה להיעשות במקרים חריגים בלבד אולם באותו מקרה נדחה הערר על החלטת בית המשפט המחוזי למנוע מן העוררים מלהתקרב למתחם הר הבית במהלך התקופה שנקבעה. עוד אזכיר את החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 5523/00 **פדרמן נ' מדינת ישראל** (8.8.00). באותו עניין קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום והטיל על העוררים תנאי המונע מהם להתקרב להר הבית למשך 45 ימים. בית המשפט העליון קבע כי המעשים שיוחסו לעוררים במתחם הר הבית (הנפת דגל ישראל) מעוררים חשד סביר לביצוע עבירה של התנהגות במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת השלום לפי סעיף 216(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. בית המשפט קבע כי נסיבות אלה הכניסו את הדיון במעצרים של העוררים למסגרת סעיפים 12 ו-13 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), המסמיכים את בית המשפט לצוות על מעצר של אדם אם קיים יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחון הציבור. נקבע, כי בין תנאי השחרור שבית המשפט מוסמך להטיל על החשוד, מצוי התנאי האוסר על כניסה לאזור וזאת מכוח סעיף 48(א)(4) לחוק המעצרים. לאור האמור נדחה הערר על החלטת בית המשפט המחוזי.

6. בענייננו, עיינתי בחומר החקירה הכולל דו"ח פעולה מיום 23.2.17 שנחתם על ידי לשם זיהוי וכן בסקירה מיום 26.2.17 שנחתמה על ידי לשם זיהוי ובמוצגים שנתפסו מידי המשיב הכוללים בין היתר מפה של בית המקדש ומספר תפילות, לרבות תפילת בית המקדש. עוד הוצג בפניי מזכר מיום 23.2.17 הכולל התייחסות ל-4 סרטונים שתיעדו את האירועים. מן החומר הנ"ל עולה כי המשיב הפר את כללי ההתנהגות בהר הבית, בכך שהחזיק "בחפצים אחרים" בשטח הר הבית (נוסחי התפילות, כאשר אסורה פעילות דתית/פולחנית בעלת סממנים חיצוניים גלויים כגון תפילה ואמירת פסוקים), שנראה בבירור כי הם ידועים לו. בנוסף, נטען ביחס למשיב כי הוא סירב להוראת השוטרים בהר הבית שהורו לו לצעוד בנתיב מסוים והוא לא נשמע להוראות אלה. מסקנתי היא כי מתקיים חשד סביר במידה מספקת לעניין

התנהגות העלולה להפר את שלום הציבור, באופן המצדיק את הבקשה בדבר הרחקת המשיב מהר הבית לתקופה שהתבקשה.

7. באשר לערר המשיב, ציינתי במהלך הדיון כי אין בהחלטת בית משפט קמא היבט מעשי והצעתי לב"כ המשיב לחזור בו מן הערר. ב"כ המשיב טען כי אדם שלא ביצע עבירה, אין לקבוע בעניינו כי קיימת לגביו מסוכנות. לאור עמדה זו, עליי להכריע בעררו של המשיב. כזכור, נקבע בהחלטת בית המשפט קמא כי קיים חשד סביר מסוים לטענה של השמדת ראיות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו בתחנת המשטרה. עיון בדו"ח הפעולה שהוצג לי ואשר נחתם על ידי לשם זיהוי מלמד כי המשיב פתח את הטלפון הסלולרי שלו והוציא ממנו את כרטיס הזיכרון תוך הכנסתו לכיס מכנסיו האחורי. כאשר התבקש המשיב להוציא את תכולת כיסיו, הוא הוציא את כרטיס הזיכרון ואת סוללת מכשיר הטלפון וזרק אותם. מהתנהגותו זו עולה אותו חשד סביר מסוים של השמדת ראיות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו בתחנת המשטרה.

8. באשר להעלבת עובד ציבור, עולה מדו"ח הפעולה הנ"ל וגם מן המזכר שהוגש ביחס לסרטונים כי המשיב פנה לקצין המשטרה בהר הבית ואמר לו "אל תשקר". נטען על ידי ב"כ המשיב, כי לומר לשוטר "שקרן" אינה התנהגות העולה עד כדי העלבת עובד ציבור. בעניין זה דעתי כדעת בית המשפט קמא, כי מתקיים חשד סביר מסוים לטענה בדבר העלבת עובד ציבור.

9. בהינתן החשד הסביר המפורט לעיל בדבר השמדת ראיות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, כמו גם ביחס להתנהגות העלולה להפר את שלום הציבור, נראה לי כי יש יסוד בקביעת בית משפט קמא בדבר מסוכנות המשיב. לאור האמור, ערר המשיב נדחה.

10. לאור כל האמור, התוצאה היא שערר המשיב נדחה, ואילו ערר המדינה מתקבל במובן זה כי נקבע תנאי לשחרורו של המשיב, האוסר על כניסתו להר הבית לתקופה של 15 ימים מהיום.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ז, 01 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.

אביגדור דורות, שופט